

16 Φεβρουαρίου 2020

Μητροπ. Σουρόζ κυρός Αντώνιος (Bloom): Ο καθένας έχει τη δική του απεραντοσύνη!

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

ΜΙΑ ΑΝΑΚΑΛΥΨΗ

Προσευχή σημαίνει αναζήτηση του Θεού, συνάντηση με τον Θεό, και προώθηση πιο πέρα από τη συνάντηση, στην κοινωνία μαζί Του. Η προσευχή είναι λοιπόν μια πράξη, ένα βίωμα, μια στάση.

Μια στάση όχι μόνο σε σχέση με τον Θεό αλλά και σε σχέση με τον κόσμο της δημιουργίας. Προκύπτει από τη συναίσθηση ότι ο κόσμος στον οποίο ζούμε δεν είναι απλώς δυσδιάστατος, φυλακισμένος στις συντεταγμένες του χρόνου και του χώρου -ένας κόσμος επίπεδος στον οποίο συναντούμε την επιφανειακή όψη των πραγμάτων, μια θαμπή επιφάνεια που σκεπάζει το κενό...

Η προσευχή προκύπτει από την ανακάλυψη ότι ο κόσμος έχει βάθος, και ότι δεν περιστοιχιζόμαστε μόνο από ορατά πράγματα, αλλά ότι είμαστε βουτηγμένοι μέσα σε αόρατα πράγματα και διαποτισμένοι απ' αυτά.

Κι αυτός ο αόρατος κόσμος είναι συγχρόνως η παρουσία του Θεού, η ύψιστη και κορυφαία πραγματικότητα, και η εσώτατη μας αλήθεια.

Το ορατό και το αόρατο δε βρίσκονται σε αντίθεση μεταξύ τους ούτε μπορούν να αντιπαρατεθούν σαν ποσά προς άθροιση· είναι παρόντα συγχρόνως, όπως η φωτιά μέσα στο πυρωμένο σίδηρο.

Το ένα συμπληρώνει το άλλο κατά ένα μυστηριώδη τρόπο που ο Άγγλος συγγραφέας Charles Williams περιγράφει ως «συν-ύπαρξη»: Η παρουσία της αιωνιότητας στο χρόνο, το μέλλον μέσα στο παρόν και επίσης η παρουσία κάθε εφήμερης στιγμής μέσα στην αιωνιότητα, το παρελθόν, το παρόν και το μέλλον, όλα μαζί εσχατολογικά, το ένα μέσα στο άλλο όπως το δέντρο μέσα στο σπόρο!

Το να ζει κανείς μόνο μέσα στον ορατό κόσμο είναι σαν να ζει στην επιφάνεια, αγνοεί ή παραγκωνίζει όχι μόνο την ύπαρξη του Θεού, αλλά και το βάθος των δημιουργημάτων.

Σημαίνει καταδίκη του εαυτού μας σε μια επιφανειακή μόνο αντίληψη του κόσμου. Όταν όμως δούμε βαθύτερα τότε ανακαλύπτουμε στην καρδιά των πραγμάτων ένα σημείο ισορροπίας που αποτελεί την τελειώσή τους.

Στα γεωμετρικά μεγέθη δεν υπάρχει εσωτερικότητα. Τα όριά τους είναι πεπερασμένα. Ο κόσμος τέτοιων μορφών είναι δυνατό να πολλαπλασιαστεί, αλλά δεν μπορεί να επεκταθεί σε βάθος.

Η καρδιά όμως του ανθρώπου διαθέτει βάθος. Όταν προσεγγίσουμε την απαρχή

της ζωής μέσα στον άνθρωπο, ανακαλύπτουμε πως η ίδια αυτή η ζωή πηγάζει από πιο πέρα.

Η καρδιά του ανθρώπου είναι ανοιχτή στο μη ορατό. Όχι στο μη ορατό της ψυχολογίας του βάθους, αλλά στο άπειρο μη ορατό, στο δημιουργικό Λόγο του Θεού στο Θεό τον ίδιο.

Έτσι η επιστροφή στον εαυτό μας δεν είναι συνώνυμη με την ενδοστρέφεια, αλλά με την ανάδυσή μας πέρα από τα όρια του πεπερασμένου εαυτού μας.

Ο άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος είπε: «Όταν ανακαλύπτεις την πόρτα της καρδιάς σου, ανακαλύπτεις την πύλη τ' ουρανού». Η ανακάλυψη τώρα του δικού μας εσωτερικού βάθους συμβαδίζει με την αναγνώριση του βάθους των άλλων. Καθένας μας έχει τη δική του απεραντοσύνη. Χρησιμοποιώ τη λέξη «απεραντοσύνη» σκόπιμα. Σημαίνει πως το βάθος δε μετριέται, όχι γιατί είναι τόσο μεγάλο που να μην το φτάνουν τα μέτρα μας, αλλά διότι η ποιότητα του δεν υπόκειται καθόλου σε μετρήσεις.

Η απεραντοσύνη της προσωπικής μας κλήσεως είναι ότι μετέχουμε στη θεία φύση, και ότι ανακαλύπτοντας το προσωπικό μας βάθος ανακαλύπτουμε τον Θεό τον οποίο μπορούμε να ονομάσουμε αθέατο πλησίον μας, Άγιον Πνεύμα, Χριστό, Πατέρα.

Επίσης ανακαλύπτουμε την απεραντοσύνη και την αιωνιότητα του Θεού στο γύρω κόσμο μας. Και αυτή είναι η απαρχή της προσευχής: η αναγνώριση ενός τρισδιάστατου κόσμου σε χρόνο, χώρο και σε ένα μόνιμο αλλά συνεχώς εναλλασσόμενο βάθος.

Πηγή: Αντωνίου του Σουρόζ, *Θέλει τόλμη η προσευχή*, Εκδ. Ακρίτας.